

WIELKOPOLSKI KURATOR OŚWIATY

Poznań, 27 czerwca 2025 r.

*„Dzieci nie pamiętają wszystkiego,
czego ich nauczono.
Ale pamiętają, kto przy nich był.”*

Szanowni Państwo,

Drodzy Uczniowie, Dyrektorzy, Nauczyciele, Rodzice, Pracownicy Administracji i Obsługi,

zamykamy dziś kolejny rok – cichy rozdział opowieści, którą pisaliśmy każdego dnia. Rok utkany z codziennych poranków i wieczornego zmęczenia, z dzwonek, które porządkowały rytm i chwil, które wymykały się wszelkim planom. Z pozoru zwyczajny czas: budzik, śniadanie w biegu, rozmowa na schodach, śmiech na przerwie, zaskuchanie na lekcji, milczenie po klasówce. Nic nadzwyczajnego, a jednak właśnie tam, po cichu, wydarzało się najwięcej.

Bo szkoła nie jest tylko miejscem zdobywania wiedzy, ale jest przestrzenią nieplanowanych, ukradkowych i serdecznych spotkań. To świat utkany z gestów, które czasem nie potrzebują słów: z uśmiechu rzuconego mimo zmęczenia, z dłoni podanej bez pytania, z obecności, która trwa nawet wtedy, gdy trudno. To właśnie te chwile: ciche, zwykłe, niepozorne zostają z nami na dłużej. One zapisują się w pamięci mocniej niż regułki, wzory i daty, bo szkoła to nie tylko mury i programy. To ludzie. Ich spojrzenia. Ich uważność. Ich serce.

Dzieci wzrastają na naszych oczach. I choć uczą się wzorów, definicji i reguł, to tak naprawdę chłoną nas, dorosłych. Patrzą, jak mówimy, jak słuchamy, jak się do siebie uśmiechamy, jak radzimy sobie ze zmęczeniem, jak się przyznajemy do błędów i na tej podstawie uczą się, jak być człowiekiem. Dlatego tak ważne jest to, co robimy każdego dnia. Nie w wielkich chwilach, ale właśnie wtedy, gdy myślimy, że nikt nie patrzy, nie widzi i nie słyszy. Dzieci uczą się człowieczeństwa od nas, dorosłych, patrząc na nas każdego dnia.

Drodzy Uczniowie,

przez cały rok odważnie szliście swoją drogą. Były dni pełne radości z odkrywania nowych rzeczy, były też takie, gdy pojawiały się trudności i pytania, na które odpowiedzi wcale nie są oczywiste, ale właśnie w tym wszystkim dojrzewaliście nie tylko zdobywając wiedzę z podręczników, ale ucząc się samych siebie: swoich talentów, mocnych stron, granic i marzeń. Dziękuję Wam za Waszą ciekawość, za odwagę pytania, za uważność i za każdą chwilę, kiedy z pełnym zaangażowaniem podejmowaliście kolejne wyzwania.

Pamiętajcie jednak, że człowiek uczy się nie tylko z książek. Najwięcej czerpie z tego, co widzi wokół siebie: z zachowań dorosłych, z ich słów, gestów, sposobu, w jaki radzą sobie z codziennością. Jako młodzi ludzie patrzycie, słuchacie i często, nawet nieświadomie, uczycie się od nas, dorosłych jak być człowiekiem. To dla nas wielka odpowiedzialność, bo każde nasze słowo, każda reakcja, każda decyzja zostawia w Was ślad. To, jak rozmawiamy, jak okazujemy szacunek, jak radzimy sobie z trudnościami, jak traktujemy innych ludzi, staje się dla Was wzorem. Dlatego tak ważne jest, byśmy na co dzień byli dla Was przykładem dobra, uczciwości, życzliwości i odwagi, bo wychowanie zaczyna się nie od mówienia, ale od bycia takim, kim chcielibyśmy, by stali się młodzi ludzie.

Drodzy Dyrektorzy i Nauczyciele,

codziennie wchodzić do klasy, zostawiając za drzwiami własne zmęczenie, codzienne troski i sprawy, które przecież każdy z Was niesie. Każdego dnia patrzycie w oczy dzieci i młodzieży, próbując nie tylko uczyć, ale przede wszystkim być obok – wtedy, gdy się cieszą i wtedy, gdy nie radzą sobie z własnymi emocjami. Wasza praca to nie tylko lekcje, podręczniki i dyżury na przerwach.

To tysiące drobnych rozmów, spojrzeń, gestów, które dla młodego człowieka znaczą często o wiele więcej niż definicje i wzory. To zauważanie tego, czego nie widać w zeszytach: smutku, niepewności, radości z małych zwycięstw, czasem próśb o uwagę wypowiedzianych milczeniem.

Dziś jako Wielkopolski Kurator Oświaty, ale przede wszystkim jako nauczyciel, chcę powiedzieć: *dziękuję*. Za cierpliwość, której czasem brakuje wszystkim dookoła. Za czułość, którą wkładacie w bycie dla uczniów nie tylko nauczycielem, ale przewodnikiem, który swoją obecnością daje poczucie bezpieczeństwa. Za wiarę, że każdy młody człowiek może znaleźć swoją drogę.

Dzięki Wam szkoła jest czymś o wiele więcej niż budynkiem: staje się miejscem, w którym dziecko czuje się ważne i widziane.

Szanowni Pracownicy Administracji i Obsługi,

Wasza praca to cicha obecność, której często nie widać na pierwszy rzut oka, a bez której szkoła nie mogłaby żyć swoim codziennym rytmem. Gdy jeszcze korytarze są puste, już troszczycie się o to, by wszystko było gotowe na kolejny dzień. Gdy ostatni uczeń zamyka drzwi za sobą, zostajecie jeszcze na chwilę, by szkoła znów mogła być miejscem bezpiecznym i przyjaznym. To Wy sprawiacie, że każdy dzień zaczyna się w porządku i spokoju. Dzięki Wam w klasach jest ciepło i czysto, sprzęty działają, dokumenty są na czas, a uczniowie i nauczyciele mogą skupić się na nauce, nie martwiąc się o rzeczy, które same się nie dzieją, choć często tak się wydaje.

Dziękuję Wam za tę codzienną pracę – niewidoczną, ale niezwykle ważną.

Drodzy Rodzice,

wszystko, co najważniejsze, zaczyna się w domu w tych zwyczajnych, codziennych chwilach: w rozmowach przy stole, w odprowadzaniu do szkoły, w cichym słuchaniu, kiedy dziecko opowiada o swoim świecie. W cierpliwości, by po raz kolejny odpowiedzieć na to samo pytanie. W uważności, by dostrzec nie tylko sukcesy, ale i drobne zmartwienia zapisane w spojrzeniu.

To Wy jesteście pierwszymi nauczycielami swoich dzieci. To z Waszych słów, gestów i codziennych zachowań uczą się miłości, odwagi, szacunku, uważności na drugiego człowieka. To dzięki Waszym ramionom świat dla nich staje się bezpieczny, nawet wtedy, gdy bywa bardzo skomplikowany.

Dziękuję Wam za codzienną obecność: cichą, wierną, nie zawsze łatwą. Za zaufanie, którym obdarzacie nauczycieli i szkołę, za rozmowy i współpracę, w której nie chodzi o ocenianie, lecz o wspólne szukanie tego, co dla dziecka najlepsze.

Bo tylko razem, szkoła i dom, możemy stworzyć przestrzeń, w której dziecko będzie miało odwagę wzrastać, próbować, błędzić i wracać. Wtedy uczy się nie tylko wiedzy, ale życia.

Szanowni Państwo,

słowo „dziękuję” już dziś padło. I niech padnie raz jeszcze, bo ono mieści w sobie wszystko, co najważniejsze: wdzięczność za każdy wspólny dzień, za trud włożony w małe i wielkie sprawy, za obecność, za cierpliwość, za radość, którą dzieliliśmy i za siłę, z którą pokonywaliśmy trudności. Szkoła żyje dzięki ludziom. Szkoła żyje dzięki Wam wszystkim.

Niech nadchodzące wakacje przyniosą wytchnienie. Niech będą czasem ciepłych poranków bez pośpiechu, z chwilami bliskości, rozmów, na które w codzienności często brakuje czasu. Czasem, w którym można na chwilę się zatrzymać, spojrzeć na to, co ważne i po prostu być razem.

Dziękuję Wam wszystkim: Uczniom, Dyrektorom, Nauczycielom, Rodzicom, Pracownikom za ten rok: za trud, za ciepło, za wytrwałość, za to, że byliście. Niech wakacje będą czasem oddechu. Niech będzie w nich miejsce na spokój, śmiech, rozmowy bez pośpiechu. **Bo najważniejsze rzeczy w życiu dzieją się nie w podręcznikach, lecz w relacjach między ludźmi.**

Pamiętajmy, że największe rzeczy rodzą się nie w hałasie świata, lecz w cichych gestach, które mają moc budować człowieka.

Bo najtrwalsze ślady zostawiamy nie wtedy, gdy mówimy, lecz wtedy gdy po prostu jesteśmy obok.

dr Igor Marek Bykowski
Wielkopolski Kurator Oświaty